

Amanda Hocking

Cançó de mar IV
L'Elegia

Traducció de Glòria Roset Arissó

fanbooks

Fanbooks

Títol original: *Watersong IV. Elegy*

© 2013, Amanda Hocking
© de la traducció: 2013, Glòria Roset Arissó
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11
08034 Barcelona

Disseny de la coberta: Maria Bergós

Primera edició: octubre del 2013

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Impressió: Limpergraf

Dipòsit legal: B 21.406-2013

ISBN: 978-84-15745-31-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

Amenaces

LA HARPER S'HAVIA PASSAT tot el matí assajant el que volia dir a la Liv, la seva companya d'habitació, però quan la Liv la va empenyar contra la paret, es va adonar que tenia un problema seriós.

Només feia sis dies que la Harper s'havia traslladat a viure a la residència de la Universitat de Sundham, on havia conegut la Liv. Quan s'hi havia instal·lat, la Liv s'havia desfet en atencions, l'havia ajudat a buidar maletes i li havia jurat i perjurat que al final del trimestre serien les millors amigues del món. Després li havia ensenyat el campus sense deixar de parlar ni un segon sobre un munt de coses. Però llavors la Harper havia hagut de fer mitja volta i tornar corrents a Capri perquè l'infern s'havia desfermat definitivament amb el seu nòvio, la seva germana i les sirenes.

Aquella setmana, quan la Harper havia patit una crisi de pànic, la Liv l'havia portat fins al cotxe i havia insistit una vegada i una altra a acompanyar-la per assegurar-se que arribava bé a casa, i la Harper quasi se l'havia hagut de treure de sobre a empentes.

El cas era que no li podia parlar del vincle sobrenatural que mantenia amb la seva germana Gemma, i encara menys dels monstres que l'esperaven a Capri, així que no podia deixar que l'acompanyés a casa seva de cap manera.

I així va ser com la Harper havia deixat la Liv palplantada sota un xàfec intens, desesperada provant de ser la seva millor amiga. Però quan va tornar, es va trobar amb un panorama totalment diferent.

La Liv es dedicava a dormir tot el dia i se saltava totes les classes, i després entrava i sortia a deshora a mitjanit, quan la Harper intentava dormir, xocava amb qualsevol cosa i feia un enrenou insuportable sense ni tan sols disculpar-se.

La Harper no era ningú per dir a la Liv el que havia de fer, però no podia continuar dormint tan poc.

Al final, dimarts, la Harper va tenir la sensació que, després de molt pensar, per fi tenia clar el que li volia dir, i s'ho va repetir a si mateixa per dins una vegada i una altra mentre anava cap a la seva habitació. Abans d'obrir la porta va inspirar profundament per agafar forces. Estava decidida a dir el que li havia de dir a la Liv, i a evitar fer-ho en to alliçonador.

Eren les dotze del migdia tocades i la Harper pensava que segurament la Liv encara devia dormir, així que va tenir una bona sorpresa quan va veure que la seva companya no només estava desperta, sinó que a més estava acompanyada.

La Liv estava asseguda sobre el seu llit, vestida només amb uns shorts de pijama i uns sostenidors roses, i sota seu hi havia un noi. En veure que no estava vestida, la Harper no va poder evitar esbatanar els ulls, atònita, i no li va caldre veure res més per saber que s'ho estava fent amb el noi amb més ímpetu del que mai li havia vist demostrar.

Tant la Liv com la Harper tenien un llit alt, tipus llitera, amb l'escriptori a sota, cosa que volia dir que des d'on era, la Harper no podia distingir gaire bé qui era el noi, però només de veure els texans i la samarreta rebregats per terra va deduir que ell tampoc no duia gaire roba al damunt.

—Oh, ho sento —va dir la Harper, embarbussant-se i fent mitja volta amb la intenció de no pertorbar la intimitat de la Liv—. Em pensava que estaves sola.

—Vés-te'n! —va roncar la Liv, en un to que la Harper no li havia sentit mai abans.

Les poques paraules que li havia dirigit els dos dies anteriors

les hi havia dit amb el seu habitual to embafador, com de mel, però de sobte la seva veu semblava haver adoptat un deix estranyament verinós.

—Sí, ho sento, ara mateix me'n vaig, però abans he d'agafar el llibre de química —va dir la Harper, afanyant-se a buscar el llibre a l'escriptori de sota la seva llitera.

Una de les raons per les quals havia decidit parlar amb la Liv en aquell moment era perquè de tota manera havia de passar per l'habitació per canviar de llibres i agafar el de la classe de la tarda.

—Afanya't —va etzibar-li la Liv.

—Ja va —li va respondre la Harper, deixant la motxilla sobre la cadira de l'escriptori per buscar-lo millor. Generalment, l'organització era el seu punt fort i sempre ho tenia tot al seu lloc, però ara que l'únic que volia era sortir d'allà tan de pressa com fos possible, resultava que el llibre s'havia esfumat.

—Si vols t'hi pots afegir —va suggerir la companyia masculina de la Liv.

Però la Harper va fer com si no el sentís. Era evident que buscar el seu llibre era una manera molt millor d'aprofitar el temps. Va començar a apartar i llençar per terra tot el que tenia sobre l'escriptori, d'esquena a la Liv, quan va sentir un moviment rere seu i el cruixit del llit.

La Liv va deixar anar un gruny.

—Vés-te'n.

—Només és un moment —va dir la Harper, fent mitja volta per inspeccionar al seu voltant.

—Que te'n vagis! —va rugir la Liv. La ràbia amb què ho va dir va retronar dins el cap de la Harper, i durant uns instants no va poder sinó quedar-se allà mateix quieta, atordida i incapaç de recordar què buscava.

Va sacsejar el cap per aclarir-se les idees i es va excusar, amb un filet de veu:

—Vaig tan ràpid com puc. És que... necessito el llibre.

—No t'ho dic a tu —va respondre la Liv— sinó a ell.

I abans que ni la Harper ni l'acompanyant de la Liv poguessin dir res, la Liv li va donar una empenta i el noi va caure rodolant daltabaix del llit i es va estampar contra el terra amb un so sord i un gruny de dolor.

—T'has fet mal? —va preguntar la Harper, ajupint-se al seu costat mentre el noi s'incorporava lentament i es passava la mà pel clatell.

—Ssí... em penso que sí.

La Harper el va mirar de dalt a baix per assegurar-se'n i va constatar, alleujada, que encara duia els calçotets posats. Però tenia el tors nu tot ple d'esgarrapades al pit i a les espatlles i li sagnaven els llavis, tot i que la Harper no va saber si era de la caiguda o si l'hi havia fet la Liv.

—Que no entens què vol dir «vés-te'n» o què? —va remugar la Liv, abocant-se a la barana i mirant-los tots dos des de dalt de la llitera. I la Harper va veure que els ulls de la seva companya, que la primera vegada que l'havia vista li havien semblat tan encuriosits i innocents, li lluien amb una mirada molt més fosca i calculadora.

—Ja me'n vaig —va dir el noi, apressant-se a posar-se dret amb una ganyota de dolor, i a recollir la roba de terra.

I llavors la Harper va trobar el llibre de química. Estava amagat sota els texans del noi. De fet ell ni tan sols no es va esperar a estar vestit del tot per marxar de l'habitació, com si preferís sortir amb roba interior al passadís que passar un minut més en aquella habitació. Cosa que la Harper no li podia retreure.

—Ja he trobat el llibre —va dir la Harper ficant-se'l dins la motxilla—. Així que ja et deixo tranquil·la.

—No cal que te'n vagis corrents, ara que ja se n'ha anat.

La Harper va veure de reüll com la Liv saltava daltabaix de la llitera i aterrava amb un moviment àgil. Tornava a parlar amb el to melós habitual, però la Harper no estava gens segura de poder refiar-se'n, així que es va girar a poc a poc cap a ella. Els cabells

llargs i ondulats de la Liv li queien en cascada sobre les espatlles, i tot i que no era tan alta com la Harper, les seves cames morenes es veien llargues sota els minishorts del pijama.

—Bé, és que he pensat que ell potser volia una mica d'intimitat, saps? —va dir la Liv, picant l'ullet a la Harper mentre agafava una samarreta de tirants de la calaixera.

—Sí. És clar —va fer la Harper, amb un somriure forçat i en un to pretesament alegre per complaure la seva companya d'habitació—. Semblava un noi... molt maco. Sortiu junts?

La Liv va deixar anar una rialleta.

—Ja li agradaria! M'he llevat assedegada i morta de gana, així que he baixat a la sala d'estar a buscar una beguda a la màquina i he decidit endur-me'l a ell, també!

—Ah —va fer la Harper, recolzant-se contra l'escriptori. Durant uns instants va dubtar de si endreçar el desgavell que havia fet, però preferia no haver de treure els ulls de sobre la Liv—. Creus que tornaràs a quedar amb ell?

—Encara que t'hagi dit que et podies quedar no vol dir que n'haguem de parlar —va replicar la Liv, traient el cap pel coll de la samarreta.

La Harper va sospirar i va pensar que potser era millor marxar. Però sabia que tard o d'hora hauria de parlar amb la Liv. I segurament era millor despatxar aquell tema d'una vegada per totes.

—De fet... fa dies que vull parlar amb tu —va dir la Harper, per iniciar la conversa.

La Liv va aclucar els ulls.

—Sobre què? —va preguntar.

—Sobre la vida en general —va respondre la Harper, arronsant les espatlles en un intent per semblar natural—. És que últimament no he tingut gaires ocasions de parlar amb tu i se m'ha ocorregut que potser podríem tenir una xerradeta.

—I per què? Tampoc no cal que siguem les millors amigues del món... —va deixar anar la Liv, en to sarcàstic.

—No, però tu vas dir que volies que fóssim amigues, i he pensat que potser podríem ser-ho.

La Liv va inclinar el cap, com si no tingués ni idea de què parlava la Harper.

—Jo vaig dir això?

—Doncs, sí —va assentir la Harper—. De fet ho vas dir unes quantes vegades.

—Ah —va fer la Liv, fent cara com si la conversa l'avorrís profundament, estirant un fil dels pantalons del pijama—. Però això va ser la setmana passada, oi? És que sembla com si fes una eternitat.

La Liv va fer mitja volta i es va apropar al seu armari mentre la Harper la mirava bocabadada per aquell canvi d'actitud.

—Que ha passat alguna cosa? —va preguntar la Harper mentre la Liv agafava una faldilla texana d'un calaix.

—Per què? Què vols dir? —va preguntar la Liv, d'esquena a la Harper, mentre es treia els pantalons de pijama i es posava la faldilla.

—No sé... És que et veig... diferent.

Quan la Liv es va girar de nou cap a ella, la Harper li va veure la mateixa mirada fosca, com si l'hi haguessin tapat amb un vel d'ombra per intentar ocultar-ne la maldat, i la Liv va fer un mig somriure.

—Ah, o sigui que és això?

—El què?

—Que és perquè surto i m'ho passo bé i estàs gelosa? —va replicar la Liv, apropant-se a la Harper. Instintivament, la Harper va intentar fer un pas enrere, però just al darrere hi tenia l'escriptori, així que es va redreçar.

—Què dius? No... —va negar la Harper, amb el cap—. Estic encantada que t'ho passis bé a la universitat. Però em preguntava si no podries intentar fer una mica menys de soroll quan tornes a la nit. —No tenia cap sentit continuar intentant parlar

com si res.— És que cada nit em despertes i després no puc dormir.

—De fet ni tan sols vols ser amiga meva, oi? —va dir la Liv, apropant-se-li una mica més, amb un deix glacial a la seva veu habitualment dolça—. L'únic que volies era dir-me que callés...

—No, no t'estic dient això —es va afanyar a retractar-se la Harper—. Crec que ets molt bona noia...

La Liv la va tallar amb una riallada que va fer que la Harper sentís una esgarrifança per tot el cos.

—Au va, no sóc una bona noia!

Era més baixa que la Harper, però semblava dominar-la des de dalt. Hi havia alguna cosa realment imponent en la seva presència que la Harper no aconseguia explicar, i va empassar-se la saliva per intentar reprimir la por que sentia.

I va ser en aquell precís moment, que la Liv la mirava amb uns ulls desorbitats i buits, que la Harper es va adonar que no estava bé del cap. Era l'única manera d'explicar els sobtats i dràstics canvis d'humor de la Liv.

—El que tu diguis. No tinc ni idea de què parles i me n'he d'anar a classe —va respondre la Harper—. Has passat de zero a histèrica en tres segons, i ara mateix no tinc temps ni ganes de discutir.

—No estic sonada! —li va cridar la Liv a la cara, esquitxant-la de saliva—. I encara no he acabat de parlar.

—Doncs continuem parlant després, d'acord, Liv? —va dir la Harper, intentant fer servir un to calmat i tranquil·litzador—. Ara me n'he d'anar, i si fossis intel·ligent, tu també t'espavilaries per anar a classe. Si no tant hi farà si tu i jo ens portem bé o no, perquè aviat no hi podràs seguir, aquí.

—Què és això? Una amenaça? M'estàs amenaçant? —va remugar la Liv.

—No —va fer la Harper, inclinant-se per agafar la motxilla i

apartant els ulls de la Liv un segon—. És que si no vas a classe, no podràs...

De reüll la Harper va percebre el moviment ràpid de la Liv, i en un tancar i obrir d'ulls va notar la seva mà que l'agafava pel coll. I seguidament la Liv va estampar la Harper contra la paret amb tanta força que va fer caure un mirall, que es va esmicolar en mil bocins.

La Liv sostenia la Harper contra la paret agafant-la pel coll amb uns dits sorprenentment llargs i una força inaudita. La Harper amb prou feines aconseguia respirar i va intentar inútilment clavar una estrebada al braç de la Liv.

—Liv... —va fer la Harper amb la veu ronca, tibant-li del braç sense èxit.

—Que no se t'acudeixi ficar-te mai més amb mi, Harper, ho sents? —va ordenar la Liv amb un gruny ronc—. La propera vegada que m'amenacis o em parlis despectivament, et juro que et destrosso, cretina de merda!

La Liv va deixar anar la Harper i va recular unes passes, i la Harper va intentar recobrar l'alè i es va fregar el coll. Li coïa un munt i es va doblegar, estossegant.

—Però què dimonis et passa, Liv? —va preguntar la Harper, sense deixar de tossir. Seguia doblegada endavant, i va aixecar els ulls per mirar-la—. No t'estava amenaçant! Només t'estava dient que si vols continuar a la universitat has d'anar a classe!

Un gran somriure es va dibuixar a la cara de la Liv:

—Tens raó. Si em vull quedar aquí, he d'anar a classe. Però com que no m'hi vull quedar, m'importa ben poc el que digui o pensi la gent. No penso viure amb una bruixa com tu ni un minut més del necessari, així que me'n vaig.

La Liv es va posar les sabates, va agafar la bossa de mà, i va sortir de l'habitació cantussejant entre dents. La Harper no va aconseguir identificar la cançó, però estava segura d'haver-la sentit abans.